

Sygn. akt II PK 110/07

POSTANOWIENIE

Dnia 28 września 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Katarzyna Gonera

w sprawie z powództwa J. G.-S.

przeciwko C. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

o przywrócenie do pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 28 września 2007 r.,

skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w W.

z dnia 7 listopada 2006 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w W. – Sąd Pracy wyrokiem z 7 listopada 2006 r., oddalił apelację powódki J. G. –S. od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 21 stycznia 2006 r., przeciwko C. Spółce z o.o. w W. o przywrócenie do pracy.

Pełnomocnik powódki wniósł skargę kasacyjną od powyższego wyroku, zaskarżając go w całości i wnosząc o jego uchylenie oraz przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Jako podstawę skargi kasacyjnej pełnomocnik powódki wskazał naruszenie prawa materialnego, polegające na błędnej wykładni art. 45 § 1 k.p. w związku z art. 30 § 4 k.p., która doprowadziła do uznania, że wypowiedzenie powódce umowy o

pracę było dopuszczalne jako zgodne z obowiązującymi przepisami prawa, a w konsekwencji do oddalenia powództwa o przywrócenie do pracy.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w celu ustalenia, że wykładania sądowa wskazanych w podstawach skargi przepisów Kodeksu pracy powinna być dokonywana „z uwzględnieniem priorytetu rzeczywistej treści umowy o pracę nad jej literalnym brzmieniem”. Skarżący podniósł także, że skarga kasacyjna jest w pełni uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania.

Istotą wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.) jest wykazanie przez skarżącego okoliczności, które podlegają badaniu przez Sąd Najwyższy podczas tzw. przedsądu, czyli wstępnego badania sprawy, mającego na celu stwierdzenie występowania jednej z przesłanek skargi wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a mianowicie: 1) występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, 2) potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) nieważności postępowania albo 4) oczywistej zasadności skargi.

Nie spełnia obowiązku określonego w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. powołanie się przez skarżącego na jakiegokolwiek względy, które w jego ocenie uzasadniają przyjęcie skargi do rozpoznania. Argumentacja prawna uzasadniająca taki wniosek powinna nawiązywać do wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2006 r., II CSK 65/06, LEX nr 189753 oraz z 20 października 2005 r., II CZ 89/05, OSNC z 2006 r. nr 7-8, poz. 135). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia takich przesłanek, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Celu takiego spełnić nie może powołanie przez stronę innych, dowolnych, okoliczności, niemających bezpośredniego odniesienia do przesłanek wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., będą bowiem one prawnie obojętne dla tej

oceny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 lutego 2006 r., IV CSK 185/05, LEX nr 192048).

Powołując okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący podniósł, że celowe jest ustalenie, iż wykładania sądowa przepisów Kodeksu pracy powołanych w podstawach skargi kasacyjnej (czyli art. 45 § 1 k.p. w związku z art. 30 § 4 k.p.) powinna być dokonywana z uwzględnieniem priorytetu rzeczywistej treści umowy o pracę nad jej literalnym brzmieniem. W taki sposób sformułowana okoliczność, mająca uzasadniać rozpoznanie skargi kasacyjnej, nie pozwala na zakwalifikowanie jej jako przesłanki wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 lub pkt 2 k.p.c., czyli występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego albo potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Przedstawienie jako okoliczności uzasadniającej rozpoznanie skargi kasacyjnej istotnego zagadnienia prawnego albo potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów powinno polegać na sformułowaniu tego zagadnienia lub tych wątpliwości oraz przedstawieniu prawniczego wyводу opisującego zagadnienie lub wątpliwości i rozbieżności. Odwołanie się do tej przesłanki kasacyjnej wymaga zatem wykazania, że określone zagadnienie prawne nie doczekało się jeszcze rozstrzygnięcia w orzecznictwie ani wypowiedzi w piśmiennictwie albo że przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, przy czym rozbieżności te wymagają opisania. Tego rodzaju wyводу wniesiona skarga kasacyjna nie zawiera, a zatem wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nie spełnia wymagań art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. w związku z art. 398⁹ § 1 pkt 1 lub 2 k.p.c. Obydwa powołane przez skarżącą przepisy prawa materialnego – art. 30 § 4 k.p. i art. 45 § 1 k.p. – mają bogate orzecznictwo i zostały wielokrotnie skomentowane i zinterpretowane w piśmiennictwie prawniczym.

Skarżący stwierdził ponadto, że skarga kasacyjna jest „w pełni uzasadniona”, co może być potraktowane jako nawiązanie do wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanki uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w postaci oczywistej zasadności skargi. Jeżeli podstawą wniosku o przyjęcie skargi

kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, że skarga jest oczywiście uzasadniona, to o jego prawdziwości może przekonać zawarty w jego uzasadnieniu wywód prawny wykazujący na czym polega ta „oczywistość”. Wywód zawarty w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie niniejszej skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera jakichkolwiek argumentów prawnych wystarczających do stwierdzenia oczywistości skargi, zwłaszcza biorąc pod uwagę, że rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku „przedsądu”. O ile więc dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy stwierdzenie usprawiedliwionej podstawy, np. przez przyjęcie, że zaskarżone orzeczenie narusza prawo materialne i formalne w sposób określony w art. 398³ §1 pkt 1 i 2 k.p.c., o tyle dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci tego naruszenia, polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC z 2004 r. nr 3, poz. 349).

Brak jest podstaw do uznania, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej powódki do rozpoznania zawiera wystarczającą argumentację dla twierdzenia, iż jest ona oczywiście uzasadniona. Do takiego wniosku nie może bowiem doprowadzić jedynie wskazanie przez skarżącego, że w jego przekonaniu skarga kasacyjna jest w pełni uzasadniona.

Z powołanych względów Sąd Najwyższy uznał, że w sprawie nie występuje żadna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co doprowadziło do odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.